

Ý XUÂN TRONG ĐÓ

Mấy hôm nay trời âm ỉ thường, tháng một mà buổi trưa 14 độ C, nắng ấm làm tôi có cảm tưởng là nắng mùa Xuân, mặc dù trên tờ lịch thì ngày 21.03 tới này mới là ngày Mùa Đông nhường bước cho Mùa Xuân đến! Bây giờ vẫn còn Đông nhưng chén trà sáng nay óng ánh mùi Xuân, bầu trời trong xanh chỉ gợn vài đám mây mỏng manh; một vài con chim sẻ sà vào khung nhà gỗ treo tòng ten trên cành cây anh đào để ăn những hạt đậu trong đó, tiếng chiu chít nghe vui lạ, như lời chào buổi sáng thân thương, bầy chim vô tư, không sợ hãi, chui vào nhà gỗ, bay vội ra đậu trên cành đào, trên mỏ còn gậm thức ăn, nhảy nhót lảng xãng, tôi nhớ đến một bài thơ nào đó có tả dấu chân chim...chén trà làm tôi ấm cả lòng. Bầy chim nô đùa không sợ hãi, tôi thấy mình cũng không còn điều gì phải lo lắng sợ hãi cả, tôi chợt nhớ đến một đoạn trong Tâm Kinh : "**Tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh niết bàn...**" sự thực thì như vậy đó, một khi tâm không còn bị trói buộc bởi những sợi dây vô minh, sân si hờn giận, so sánh thiệt hơn thì còn gì để mình phải sợ hãi nữa đâu !

Thời tiết giao mùa bất chợt này làm tôi rộn rã nghĩ đến những ngày Tết Giáp Ngọ sắp đến, Tết của người Việt, là một truyền thống với những phong tục tập quán rất đẹp từ xưa đến nay. Tết là cái cột mốc để chúng ta có dịp trở về gần gũi với cội nguồn, ông bà cha mẹ, trở về nơi chúng ta chôn nhau cắt rốn, nơi quê hương sớm nắng chiều mưa, nơi có người mẹ già luôn luôn tựa cửa... Tôi chợt nhớ đến những ngày xưa sửa soạn đón Tết nơi khu phố nhỏ nơi tôi lớn lên, ba tôi hay chở chúng tôi ra bờ sông về hướng lục tỉnh để ngắm ghe xuồng tấp nập đủ các màu sắc, nào dưa hấu xanh ròn chắt đầy ghe, nào các chậu bông mỏng gà, vạn thọ, thực dục và nhất là không thiếu nhưng ghe đầy ắp những chậu mai vàng rực, rồi hàng trăm chậu cúc vàng, cúc đỏ, cúc đại đóa, tôi hay "ngứa" tay mân mê mấy trái tắc vàng mọng trên cành như mời gọi, Ba tôi nhìn cười : "con đừng rờ nữa, rùi nó rụng, người ta bắt mình mua à ghen", tôi nắm chặt tay

Ba. Hàng hóa, trái cây từ tỉnh chở lên thành thị, ai ai cũng hớn hờ chào hàng, mời gọi, mong sao cho bán buôn nhanh chóng suông sẻ, kiếm được chút tiền lời cho cả năm vun bón, cắt tỉa, trồng trọt... hầu tất bật nhỏ neo về lại quê nhà đúng đêm ba mươi mà rửa tay rước Ông Bà về chơi ba ngày Tết. Buổi tối đi dọc theo bờ sông, gió thổi mát rượi tôi không sao quên được.

Dì Ba tôi đã bắt đầu gói bánh từ đầu tháng chạp. Dì quen nếp sống người quê nên bánh trái, gói ghém rất giỏi, Dì làm bánh trái cho cả nhà ăn quanh năm, sau khi Dượng Ba mất, Dì đem hai anh chị lên Sài Gòn ở chung với Má, lo chuyện nhà bếp núc, để Ba Má tôi ra ngoài buôn bán. Có Dì, chị em tôi tha hồ mà thưởng thức các món ăn đồng quê, nhất là bánh tét, bánh ú lúc nào cũng treo trên cây xà ngang trong bếp, và đến lễ Tết thì ôi thôi, một tay Dì làm mứt dừa, mứt bí, mứt tầm ruột, mứt me... Dì chọn từng củ hành tím nhỏ bằng nhau để làm chua cùng với củ kiệu, rồi bắt đầu 28 ta Dì hí hục gói bánh tét để đêm 30 trình diện với ông bà, hai đòn bánh tét xanh lá chuối đầy đặn được cột rất khéo bằng dây màu đỏ trông đẹp làm sao! Bây giờ ở đây, mỗi khi ăn bánh tét hay bánh ú là tôi lại miên man nhớ đến Dì.

Nhớ lại những ngày cuối năm thuở xưa, không khí Tết càng rộn ràng thôi thúc, người người đi mua bán, giao dịch, sắm sửa, chọn lựa vì chữ TẾT. Chợ búa lúc nào cũng đầy ắp người, làm như không mua bán tấp nập như vậy thì không ra vẻ Tết. Tất bật, rộn rịp như vậy cho đến trưa 30 Tết...và đến chiều 30 thì đột nhiên tất cả đều vắng hoe. Tôi cảm nhận cái không khí chiều 30 Tết thật lạ lùng, hơi căng thẳng; chúng tôi bị bắt đi ngủ sớm để đến gần nửa đêm thì bị kêu dậy để cùng nhau lễ bái, rước Ông Bà, đón Giao Thừa; đêm 30 trời đất như trong tư thế đợi chờ, lâng lâng bên hương khói trên bàn thờ...và khi ngoài ngõ có tiếng pháo đi đùng, dường như một cỗ xe thời gian xê dịch cho nhân gian đang chờ đợi bên cặp nến đỏ, lung linh trong từng ánh mắt với một chút lạnh lạnh của ban khuya, nụ mai vàng cười rộ ngoài hiên, trên bàn thờ cảnh đào hồng mon mơn, mùi hương trầm quyện vào khói trà say đắm; tiếng Ngoại đọc kinh hòa lẫn với tiếng chuông mõ trầm bổng nghe sao hay lạ, lũ cháu xì xa xì xụp lạy xuống khi nghe tiếng chuông, tuy không hiểu gì nhưng đứa nào cũng vui cũng cười như pháo Tết. Tôi không sao quên được những giây phút giao cảm ấy. Cha Trời và Mẹ Đất cùng thưởng thức chén trà thơm lừng vị ngọt quê hương, âu yếm vui cùng đàn con chón trăn gian đang vui mừng chào đón một Năm mới với những ước mơ dự tính mới... Mà thật sự như vậy đó, ngày xưa còn nhỏ, chưa hiểu biết sâu sắc lắm, chỉ có niềm vui vì được mặc áo mới, được đi chơi nhiều vì không phải học bài, được tiền lì xì...

Bây giờ Tết không còn được như xưa nữa (?), hoàn cảnh, tình người dù thay đổi nhưng những cảnh hoa Xuân vẫn luôn chúm chím mừng Xuân, vì hoa có tư cách riêng của hoa, đủ nhân duyên, điều kiện thì dù giữa núi rừng hay trong hang cùng ngõ hẹp, hoa cũng tự nhiên khoe sắc, đón Xuân. Không thích nở thì dù ở trong bình vàng của thượng uyển hoa cũng cứ khép cánh. Tôi chợt nghĩ: chuyện con người muôn thuở hay rắc rối, hãy bắt chước mà sống như hoa chẳng để chi cho Tâm vương mắc, buộc ràng. Thân thể phù du như những sợi mưa mùa xuân, đến đến đi đi cứ mặc tình, hiểu được như vậy ta sẽ tìm được bình an có sẵn và nhìn mọi sự việc trôi qua thanh thản.

Bốn mùa thay đổi là định luật của vạn vật. Tuổi trẻ sắc tươi, tuổi già héo úa cũng là duyên của kiếp người. Mùa Xuân đem về cho nhân gian sự sống mới, tiếp nối cho sự chết, sự lạnh của mùa Thu, mùa Đông. Con người cũng nằm trong sự vận hành này, cũng tang thương biến đổi nhưng Xuân xưa không bao giờ mất nét! Phải chăng là: "Muôn kiếp một mùa Xuân" ?

Mùa Xuân về, vạn vật được thay áo mới, là bắt đầu cho sự làm mới, cho những gì tốt đẹp, hạnh phúc và đời sống đa đoan, khiến chúng ta cứ bao lần Xuân về Tết đến, cứ mãi như đứa trẻ con mừng áo mới, với những bao tiền lì xì giấy đỏ mà vô tình đánh mất đi những giây phút, những cơ hội đưa chúng ta về chỗ mới mẻ nguyên sơ, đó là chỗ Xuân bất tận. Đức Bụt thương kính của chúng ta không nói đến thời gian, nơi chốn, nhưng những điều Ngài dạy luôn luôn là xây dựng cõi nước mà trong đó khổ đau được chuyển hóa thành hạnh phúc do sự tu tập của chính mình. **Ý Xuân là trong đó.**

Tôi thường bắt gặp cái nhìn của Sư Ông trong cái lặng lẽ âm thầm, trong cái mong manh hư huyền đó lóe ra một niềm tin vững chắc. Cái nhìn muôn thuở đó tôi cảm nhận khi Người ngồi trong đại sảnh VPH bên cạnh các đệ tử thân thương của Người, hay bên bục gỗ trong những thiền viện sau hai tiếng đồng hồ pháp thoại, ngày qua ngày không ngừng nghỉ, như người cha tận tụy đem hết gia tài hiểu biết thương yêu của chính mình trao truyền lại cho đàn con, đôi mắt thương yêu đó có một đôi khi mong muốn các con tâm linh của mình lãnh hội được những gì mình đang trao lại và hy vọng còn tiến xa hơn nữa trên con đường mà Bụt đã đi, những đôi chân của Bụt đi khắp muôn phương như những cánh hạc trắng mang hòa bình nhân ái đến cho muôn loài. **Ý Xuân cũng là trong đó.**

Còn đúng hai tuần nữa thì Tết Giáp Ngọ đến, đêm nay là rằm tháng chạp, đêm rằm cuối của một năm âm lịch, mưa lất phất và có nhiều mây nên trăng rằm bị che khuất. Chỉ cần vài giây phút tỉnh thức, quay về với chính mình, là ngay đó liền bắt gặp ánh trăng thuần khiết muôn đời này, không như ngày trước vì mê mờ, mãi mò trăng đáy nước ! À, thì ra mỗi người

chúng ta đều có sẵn một Vàng Trắng Sáng, mà chúng ta không biết hưởng thụ mà lại cam đành suốt cuộc đời loay hoay giành giật, chạy theo những bóng ảo phù hư, hơn thua sống chết với những thứ sanh diệt vô thường nhiều khổ não. Vàng Trắng Sáng này là cội là nguồn, là bản môn như như luôn hiện hữu, nhưng rất tiếc thường hay bị lãng quên vì bị mớ vọng niệm che mờ khuất lấp, nên Trăng kia đã chẳng bao giờ rực sáng được. Người xưa thường bảo huệ nhật tự chiếu là vậy. **Ý Xuân cũng là trong đó.**

Tuy vẫn trân quý những kỷ niệm của những ngày Tết năm xưa, nhưng cảm nhận và tâm tình của tôi bây giờ thay đổi nhiều. Mà cái này cũng dễ hiểu thôi, tôi không còn là đứa bé ngày xưa nữa! Tất cả đều thay đổi, điều quan trọng ở đây là trong tiến trình thay đổi vật lý và tâm lý, tôi đã học hỏi và tu tập như thế nào để trong cuộc sống đầy chao đảo này tôi có được những giây phút an lạc, thanh thoi và tự do, không bị ràng buộc bởi những phiền não của mê vọng. Cho nên, đâu phải đợi những tờ lịch cuối năm được gỡ xuống, đâu phải đợi Tết mới tất bật, bôn ba, bươn bả trở về quê nhà, về cội về nguồn. Mà trở về cội nguồn ngay trong từng ngày, từng giờ, từng niệm, từng sát na và trong cả bốn mùa: xuân, hạ, thu, đông...rồi lại xuân. Lúc nào cũng có ông bà cha mẹ kề bên, quê hương đó và cội nguồn cũng đó. Đó mới là cái chân thật của mỗi chúng ta và **Ý Xuân cũng là trong đó.**

Tôi tự nhắc nhở tôi luôn nhớ, luôn ý thức để quay về, về với quê hương đích thực của chính mình, để một ngày nào đó không xa không còn làm tên cùng tử lang thang với nỗi nhớ niềm đau quay quắt cùng cực, vàng trắng quê hương có sẵn trong từng dòng máu, trong từng sợi thịt, hơi thở, trong tim gan, trong tình người thấm đẫm nên chẳng thể nào quên. Được như vậy, thiết nghĩ ta sẽ chạm được cái "bóng không phai" mà có lần tôi được đọc ở đâu đây:

"...bao nhiêu thiên kỷ, nhìn mây nước
giật mình, thấy bóng vẫn không phai..."

Đó phải chăng là sự tương ngộ với mảnh chân Xuân không bao giờ bị héo úa nhạt phai, đó cũng là lúc mà ta không còn bị chi phối bởi bốn mùa mưa nắng rồi lo sợ, rầu buồn vì "ngày Xuân vun vút trôi qua". **Ý Xuân là trong đó.**

Hướng đi là như vậy, nhưng đời sống thường nhật vẫn không tránh khỏi định luật của thời gian và không gian, thế cho nên có biết bao nhiêu người đã ca tụng mùa Xuân về khi bắt chợt "nghe tiếng hoa khai"! nó đã trở thành hình ảnh độc đáo trong thi ca việt nam, khi vạn vật, vũ trụ đang vươn mình "choàng thêm áo mới"...và trong những phút giây ngời ca đó, cũng có người trực nhận ra được cái nguyên thủy của đời sống cũng như cái thực tướng của vạn pháp: vũ trụ muôn đời vẫn mới tinh! và **Ý Xuân là trong đó.**

Tôi vẫn là người miệt mài học đạo, vẫn vui buồn theo vận nước nổi trôi, vẫn thấy lòng đau đáu mỗi khi nhớ đến ông bà cha mẹ bên bờ đại dương ngút ngàn thương nhớ, nhưng nhờ biết được những phương pháp thực tập, đề trở về nhận diện những hạnh phúc có sẵn trong từng hơi thở, quay về với chính mình để chế tác những năng lượng tích cực hầu xử lý và chuyển hóa những trở ngại trong cuộc sống. Tôi cảm ơn ĐỜI đã ban cho tôi cái phước duyên tìm được Sư Ông, người đã và đang cầm đuốc Tuệ soi đường, chỉ lối cho tôi đến bến bờ tự do, an lạc. Tôi cảm ơn Quý Thầy, Quý Sư Cô luôn có mặt, nâng đỡ, tha thứ, bao dung tôi trong những ngày giông bão. Tôi cũng không quên cảm ơn các Bạn Đạo thân thương trong và ngoài Tăng Thân không phân biệt môn phái, luôn mở rộng vòng tay cười đón tôi trên mọi nẻo đường với những buổi uống trà đậm tình huynh đệ, giúp nhau tháo gỡ những hệ lụy hàng ngày.

Năm nay Sư Ông chúc mọi người câu đối Tết ngắn gọn nhưng rất sâu sắc : "**năm mới ta cũng mới, người vui cảnh sẽ vui**". Tôi đã in lại trên giấy hồng điều, dán ngay bàn làm việc để coi đó là một công án cho 365 ngày của năm Giáp Ngọ 2014 sắp tới này.

Tôi không biết mình có thói quen uống trà từ lúc nào, nhưng tôi cảm nhận được cái lặng lẽ bên chén trà một mình tự nó là mùa Xuân rồi! đôi khi không tránh khỏi mưa xuân bất chợt. Một tâm tình mà chỉ có tri kỷ, tri âm mới hiểu. Xin chân thành gửi cho nhau tách trà Xuân đầy đạo vị, đừng để tâm tư bị dày vò về những chuyện cũ đã qua; cũng không nên băn khoăn chi về những dự tính chưa tới; làm sao giữ tâm yên lành tĩnh thức dù trong một thoáng, và một thoáng này sẽ trở thành thiên thu! Đó là triết lý "Hỷ Lạc Hiện Tiền", đây mới thật sự là bờ giác bên kia, là cốt lõi Bát Nhã, là nụ cười Di Lạc....tất cả đều có sẵn trong ta, cứ chạy quanh tìm bên ngoài thì bao giờ mới gặp ?! **Ý Xuân là trong đó.**

Xin được trân quý và gìn giữ tình nghĩa Thầy trò, đệ huynh, để một mai khi tất cả những hình sắc danh tướng kia không còn trần áp nữa thì còn lại sẽ là nụ cười nở mãi trên môi người đạt ngộ khi thật sự đang sống với Hoa Xuân Bản Môn.

Mong lắm thay !

Rằm tháng chạp, năm Quý Tỵ Tháng một, 2014

Tâm Hải Đức

www.vietnamvanhien.net